

γρίας τρίχας. Είχεν επί του μετώπου δύο κέρατα συνεστραμμένα, ὡς τὰ τῶν κριῶν. Ἐκ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν: ἡ μία ἦτο μακροτάτη, κατερχομένη κάτω τοῦ γόνατος: ἡ δὲ ἄλλη βραχυτάτη, μόλις εἰς τὴν πλευρὰν φθάνουσα. Αἱ παλάμαι τοῦ ὁμοιάζον πρὸς πόδας ἄρκτου. Ἡ κεφαλή του ἦτο πλατεία, ὅσον καὶ οἱ ὠμοὶ του, αἵτινες ἦσαν στιλπνοί, ὡς καθρέπται. Τὸ πρόσωπόν του ὁμοιάζε πρὸς ἀνθρώπινον, ἀλλ' εἶχεν ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ἕνα ῥάθωνα. Ἀπὸ ὀσφύος ἄχρι ποδῶν ἦτο κεκαλυμμένον. Ἐκάθητο δὲ ἐν ἀμάξῃ τετρατρόφῃ, συρομένη ὑπὸ δύο ἀγρίων λεόντων καὶ ὠθουμένη ὑπὸ δύο ἄρκτων. Τὸ φοβερόν τοῦτο τέρας ἤρξατο περιερχόμενον ἡσυχῶς τὴν πόλιν. σκορπίζον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ φλόγας, καὶ τόσον ἐπροξένησε φόβον, ὥστε πολλαὶ γυναῖκες ἀπέβηκαν, καὶ ἄλλαι ἔπεσον ἡμιθανεῖς. Πάντες δέ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, κατέφρουγον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων, ζητοῦντες συγχώρησιν διὰ κατηραμένων δεήσεων. Ταῦτα ὁμῶς μὴ βλέπον τὸ τέρας, καὶ ἀδιαφοροῦν, ἀφοῦ περιῆλθεν ἅπασαν τὴν πόλιν, ἔφθασεν εἰς τὰς θύρας τοῦ μεγάρου τοῦ Σολίνου, ὅπου, ἀφοῦ ἔκρηξε τὸ οὖς τοῦ ἑνὸς τῶν λεόντων, ἔγραψε διὰ τοῦ αἵματος ἐπὶ τινος τοίχου: Θ. Ο. Θ. Α. Ζ. Α. Μηδενὸς δὲ τῶν σοφῶν γινώσκοντας νὰ ἐξηγήσῃ τὰ γράμματα ταῦτα, γυνή τις, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἰδῆ, προσελθούσα εἶπεν ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ αὐτή, ἂν ὁ Σολίνος εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀκούσῃ. Ὁ Σολίνος, καίτοι ἔτρεμε σύσσωμος, τὴν παρεκάλεσε μάλιστα νὰ εἰπῇ αὐτῷ τὴν ἔνοιαν τῶν γραμμάτων ἐκείνων. Τότε ἡ γυνὴ εἶπεν:

— Ὁ Ἄζαήλ! ἴσταται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, διότι τὰ γράμματα σημαίνουνσι: Θάνατος οὐ θάνατος, ἀρχὴ ζωῆς ἄλλου. Ἀφοῦ δὲ ὁ οὐρανὸς ἦναι διὰ σὲ κεκλεισμένος, σὲ συμβουλεύω νὰ ἀπελπισθῆς καὶ νὰ ἀποθάνῃς.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἔβαλεν ὀξύτατον γέλωτα καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Καὶ πλησιάζουσα ἐκ νέου τὴν Ἀλικην:

— Ἐὰν εἶχον τὸ θάρρος, ἀγαπητή μου, τῆ εἶπε, θὰ σ' ἐπιπλήττομεν σφοδρότατα.

Ἡ Ἀλικη, στραφεῖσα, ἀπεκρίθη μετ' ἀθωότητος:

— Νὰ μ' ἐπιπλήξετε; ἀλλὰ διὰ ποίαν αἰτίαν:

— Δὲν ἀρμύζει εἰς νεάνιδα νὰ ἐνασχολῆται τόσον διὰ τοὺς γείτονάς της. Ἡ

1. Ἄζαήλ, ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς.

περιέργεια αὐτὴ δύναται ν' ἀποβῇ ἐπικίνδυνος.

— Ἐπικίνδυνος; εἶπεν ἡ Ἀλικη μετ' ἐκπλήξεως.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Ἐμμα, διότι πιθανὸν νὰ προχωρήσῃ καὶ περαιτέρω καὶ μεγάλως θὰ ὑποφέρῃς: διότι ἐκεῖνος δὲν φροντίζει παντελῶς δι' ἐσέ: πρῶτον δὲν σε γνωρίζει κἀν.

— Ἀλλὰ μὲ γνωρίζει! ἐπανελάβεν ἡ Ἀλικη μετὰ ζωηρότητος.

— Δὲν σκέπτεται ὁμῶς δι' ἐσέ.

— Ἀπ' ἐναντίας! . . .

Καὶ ὅπως συγκεχυμένη ἡ Ἀλικη ἐσιώπησεν, ἀφοῦ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας. Βεβαίως ἡ συνειδήσις της δὲν τὴν ἔτυπεν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε συνεστέλλετο δι' ὅσα εἶχεν εἰπεῖ.

— Πῶς τὸ ἤξεύρεις; ἠρώτησεν ἡ Ἐμμα, ἐπιμένουσα εἰς τὴν μεγάλως ἐνδιαφέρουσαν ταύτην συνδιάλεξιν.

Ἡ Ἀλικη ἐσιώπη.

— Δὲν σοὶ ὠμίλησε ποτέ; . . . Μήπως σοῦ ἔγραψε;

Καὶ παρετήρει τὴν Ἀλικην, ἥτις ἤρχιζεν ἐκ νέου δισταζούσα, καὶ δὲν ἐτόλμα ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἡ σιωπὴ σου, ἀγαπητόν μου τέκνον, μὰς ἐμβάλλει εἰς πολλὰς ἀνησυχίας, τῆ εἶπεν ἡ κυρία Φρουασὺ μετὰ γλυκύτητος. Μήπως κρύπτεις κανὲν μυστικόν; . . . Ἐλαβες ἐπιστολὰς ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Ριβες; Τίνι τρόπῳ περιῆλθον εἰς χεῖράς σου; Εἰπέ μὰς ἐλευθέρως τὰ πάντα.

Καὶ ὁμιλοῦσα ἡ κόμησσα εἶχε λάβῃ τὰς χεῖρας τῆς Ἀλικῆς καὶ προσηλώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτῆς.

— Τὰς ἐπιστολὰς εὔρον εἰς τὴν σκιάδα τοῦ κήπου μας, ἀπήντησεν ἡ Ἀλικη τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε μόνον ἡ κόμησσα ἤκουσε τοῦτο.

— Καὶ τὰς ἀνέγνωσας; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φρουασὺ μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἀνέγνωσα τὴν πρώτην, ἠγνούουν πόθεν προήρχετο, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη τόσον καλὴ, ὥστε ἀνέγνωσα καὶ τὰς λοιπὰς.

— Καὶ σοῦ γράφει ὅτι πάντοτε σκέπτεται δι' ἐσέ;

Ἡ Ἀλικη ἐνευσε κάτω.

— Ἄ! ἔπραξες κακίστα νὰ μὰς ἀποκρύψῃς πάντα ταῦτα! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα.

Καὶ ἀφῆσασα τὰς χεῖρας τῆς Ἀλικῆς, ἐξήπλωθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Τότε τὰ δάκρυα τῆς νέας, τὰ ὁποῖα εἶχον κρατηθῆ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ὀδυνηρὰν ἐξέτασιν, ἔρρευσαν ἀφθόνως. Ἐπλησίασε τὴν κυρίαν Φρουασὺ, καὶ λαμβάνουσα τὰς χεῖράς της:

— ὦ! ἀγαπητή μου κυρία, τῆ εἶπε δακρυρροοῦσα, φανῆτε ἐπιεικῆς πρὸς ἐμέ. Ἐὰν δύνασθε νὰ ἐνοήσητε πόσον μὴ νέα ὄρφανὴ καθίσταται εὐτυχῆς, γνωρίζουσα ὅτι σκέπτεται τις καὶ φροντίζει δι' αὐτήν, ἠθέλατε δικαιολογήσει τὴν διαγωγὴν μου. Δὲν εἶνε μόνη τότε εἰς τὸν κόσμον, ὅταν ἀγαπᾶται. Ἡ ἀγνωστὴ εἶμαι μὴ δυστυχῆς ἐγκαταλειμμένη!

— Ἀλικη! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ὀβρῦ,

μετ' ἐπιπλήξεως προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν νέαν ἀπὸ τὴν κυρίαν Φρουασὺ, ἥς ἡ συγκινησις ὀλοὴν ἠύξανεν. ὦ! ὑπῆρξατε εὐνοεῖαι ἀμφοτέρω δι' ἐμέ, ἐπανελάβεν ἡ Ἀλικη, ὅπως ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐπιπληξίν τῆς κυρίας Ὀβρῦ, σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, καὶ οὐδέποτε θέλω λησμονῆσει ὅσα ἐπράξατε δι' ἐμέ. Ἀλλ' ὅσον γλυκεῖς καὶ ἂν ἦνε οἱ ἀσπασμοὶ σας, ἀδύνατον ν' ἀντικαταστήσωσιν ἐκείνους τῆς μητρός.

Ἡ Ἀλικη ἤθελε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ φαντασθῆ ὅτι ὁμιλοῦσα οὕτω κατέφερε νέον τραῦμα εἰς τὴν Ἐμμα, καὶ τραῦμα φοβερόν. Ἐνοήσασα ὁμῶς ὅτι διὰ τῶν λέξεών της, ἐλύπησε τὴν κόμησσαν, ἐκάθησε πλησίον της καὶ ἐξηκολούθησε:

— Συγγνώμην, διότι αἱ λέξεις μου σὰς ἐλύπησαν, προσφιλῆς μου κυρία. ἀλλὰ σήμερον ἐπεκαλέσθητε τὴν εἰλικρινειάν μου. ὦ! εἰάν εἶχον μητέρα, πόσον θὰ τὴν ἠγάπων! . . . Πόσον θὰ τὴν ἐλάτρευον! . . . Περί οὐδενὸς ἄλλου θὰ ἐφρόντιζον. Ἡ παρούσα τοῦ κυρίου Ριβες οὐδεμίαν ἐντύπωσιν θὰ μοὶ ἔκαμνε. Ἄλλη ἀγάπη δὲν θὰ εὔρισκε θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου!

Ἡ Ἐμμα δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομεινῇ περὶ σότερον. Ἀπεσπᾶσθη ἀμέσως ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀλικῆς, ἠγέθη ἀποτόμως, καὶ μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, διηυθύνθη πρὸς τὸν κῆπον. Ἡ κ. Ὀβρῦ, ὡσαύτως συγκινηθεῖσα, προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν νεάνιδα τὴν ἀπότομον ταύτην ἀναχώρησιν τῆς Ἐμματος. Τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὴν νευρικὴν κατάστασιν της, καὶ ἐξῆλθεν ὅπως τὴν συναντήσῃ.

Ἐν ᾧ ἡ Ἀλικη ἐκάθητο μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν, αἱ δύο γυναῖκες συνδιελέγοντο ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν κῆπον. Ἀνησυχούν μεγάλως δι' ὅσα ἤκουσαν πρὸ μικροῦ παρὰ τῆς Ἀλικῆς: ἐσκέπτοντο δὲ διὰ τίνων μέσων ἠδύνατο νὰ νικήσωσι τὰ αἰσθήματα, αἵτινα ἐνάγνοια των καὶ μετ' ὅλην τὴν ἐπιβλεψίν των, εἶχον πολιορκῆσει—δὲν ἀμφέβηλλον πλέον περὶ τούτου—τὴν καρδίαν τῆς προστατευομένης των. Δὲν ἐφαντάζοντο τὰς δυσχερείας, αἵτινες ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῶσιν. Ἐκάστη αὐτῶν ἐξῆσεν, ἠγάπησεν, ὑπέφερε, καὶ ἡ πέτρα τὰς ἐδίδαξεν, ὅτι δὲν ἀποσπᾶ τις τόσον εὐκόλως ἐκ μίαν νέας, ἥς ἡ καρδία ἦτο ἀγνή μὴ χρι τοῦδε παντός αἰσθήματος, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἐρωτῆτός της. Πολλὰ μέσα εὔρισκον, ἀλλ' οὐδὲν ἐθεώρουν κατὰλληλον. Τέλος ἐσκέφθησαν, ὅτι τὸ προτιμότερον ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει ἦτο ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς Ἀλικῆς ἐκ Παρισίων. Ἀλλ' ἔκριναν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν προετοιμάσωσι πρὸς τοῦτο, ὅπως μὴ προσβάλλωσι τὸ πνεῦμα τῆς νεανίδος ἐπικίνδυνοι σκέψεις. Ὅθεν συνεφώνησαν νὰ ἐπανιδωθῶσι προσεχῶς καὶ νὰ ὁμιλήσωσιν ἐκ νέου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἦτο σχεδὸν ἐβδόμη ἡ ὥρα, ὅτε ἡ κόμησσα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης της. Ἐπιθυμοῦσα δὲ ν' ἀφίχθῃ εἰς τὸ μέγαρόν της, πρὸ τοῦ γέματος, ὅπως μὴ παρατηρηθῆ ἡ μακρὰ ἀπουσία της, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σπεύσῃ. Καθ' ὅδον λυ-

πρώταται προαισθήσεις έβασάνιζον τὸ πνεῦμα τῆς κομῆσης.

Δ'

Ὅκτὼ ἡμέρας περίπου μετὰ τὴν εἰς Νεϊλλὺ ἐπίσκεψίν της, ἡ κυρία Φρουασὺ εὗρίσκετο μόνη εἰς μικρὰν αἰθουσαν τοῦ μεγάρου της. Ἡ ὥρα ἦτο ἐνάτη καὶ τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ κυρίου Ρίβες γεῦμα εἶχε τελειώσει. Ὁ κόμης καὶ ὁ νέος διπλωμάτης, ἀκολουθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισαν τὴν Ἐμμα, ἐξῆλθον. Μετ' ὀλίγον ὁ κύριος Φρουασὺ ἐπανῆλθεν ὅπως διέλεθ' ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας μετὰ τῆς συζύγου του. Εἰς ταύτην ὤφειλεν ὁ κύριος Ρίβες τὴν πρόσκλησιν, ἣν ἔλαβεν ἐκ μέρους τοῦ κόμητος. Διότι βλέπων ὁ κύριος Φρουασὺ ὅτι πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ σύζυγός του τὸν ἠρώτα πολλάκις περὶ τοῦ νέου τούτου, ὃν συνήντα, ὡς ἔλεγε, συχνὰ εἰς τὸ δάσος, τῇ ἐπρότεινε τέλος, ἂν ἐπιθυμῇ νὰ τῇ παρουσιάσῃ τὸν νέον συναδελφόν του. Αὕτη ἐδέχθη ἀμέσως τὴν πρότασίν του, καὶ ἠδυνήθη οὕτω, κατὰ τὸ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν γεῦμα, νὰ σπουδάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἐν ἀνέσει τὸν κύριον Ρίβες. Μείνασα δὲ κατόπιν ἐντελῶς μόνη προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ δυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ εὐνοϊκὸν συμπέρασμα διὰ τὴν Ἀλίην.

Φεῦ! δὲν εὗρισκεν οὐδὲν σημεῖον ἐν-θαρρυντικόν. Ὁ κύριος Ρίβες τῇ ἐφάνη ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος καὶ λίαν ἐπαγωγός, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του δὲν τῇ ἤρεσε διόλου.

Ἡ κυρία Φρουασὺ ἐσυλλογίζετο πάντα ταῦτα, ὅταν ἠνοιχθῆ αἴφνης ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ὁ σύζυγός της.

— Λοιπόν, ἀγαπητῆ μου φίλη, τῇ εἶπε, καθήσας πλησίον της, πῶς σοῦ ἐφάνη ὁ κύριος Ρίβες; Ἐπειδὴ τῶρα δὲν μὰς ἐμποδίζει ἡ παρουσία του δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἀνέτως περὶ τοῦ μεγάλου τούτου διπλωμάτου, εἶχατε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσετε, κ' ἐγὼ ὡς καλὸς σύζυγος ἀμέσως σὰς τὸν ἐπαρουσίασα.

— Εἰς ποῖον μέρος τὸν ἀφήσατε; ἠρώτησεν ἡ κόμης.

— Εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Ἑλυσσίων Πεδίων, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λυσάνδρου, ὅστις τῷ διηγείται διάφορα πράγματα. Ἡξεύρετε πόσον ὁ ἐξαδελφός μας εἶνε φλύαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος Ρίβες ἀφ' ἑτέρου τῷ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα.

— Δὲν ἐγένετο λόγος ἐσχάτως ὅτι ὁ νέος οὗτος πρόκειται νὰ νυμφευθῇ; ἠρώτησεν ἡ Ἐμμα μετ' ἀδιαφορίας.

— Πράγματι, μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρντία, ἀλλ' ὁ γάμος ἀναβάλλεται, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία εἶνε μόλις δεκαεπταετής.

— Ἀλλὰ λησμονεῖτε, φίλε μου, ὅτι ὅταν μ' ἐνυμφεύθητε εἶχον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν; παρετήρησεν ἡ κυρία Φρουασὺ.

— Ἐχετε δίκαιον κ' ἐγὼ ἤμην τότε εἰκοσι πέντε ἐτῶν, εἶπεν ὁ κόμης στενάζων.

— Λυπεῖσθε διότι παρῆλθεν ἡ ὥρα ἡλικίας σας;

— Λυπούμαι ταύτην τὴν στιγμήν, καθὼς θὰ λυπούμαι καὶ θὰ θλιβομαι καθ' ὅλον τὸν βίον μου, διότι σὰς ἐγκατέλειψ' ἐβδομάδας τινὰς μετὰ τὸν γάμον μας, ὅπως μεταβῶ εἰς Ἀμερικὴν νὰ ἐκπληρώσω ἀνωφελῆ ὄλως ἀποστολήν. Καταλαμβάνεται τις ὑπὸ μωρᾶς φιλοδοξίας εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν καὶ ὅταν μάλιστα ἔχη ἀσπασθῇ τὸ ὑσχερὲς στάδιον τῆς διπλωματίας. Ἐλπίζω τις νὰ γίνῃ ἡμέραν τινὰ ὑπουργός ἢ πρεσβευτής, θυσιάζει τὴν οἰκογενειακὴν του εὐτυχίαν, καὶ τὸν φαιδρὸν καὶ ὠρατὸν βίον αὐτῆς ἀφίνει ἐντελῶς μόνην σύζυγον, νέαν καὶ ὠραίαν, καθιστᾷ χήραν ἐκείνην, ἣν πρὸ μικροῦ ἐνυμφεύθη, τὴν ἐγκαταλείπει μόνην, ἀγνοοῦσαν τὴν πείραν τοῦ κόσμου, ἐκθειμένην εἰς πάσας τὰς ραδιοουργίας καὶ ἀποπλανήσεις τῶν φαυλοβίων, καὶ κινδυνεύει νὰ ἴδῃ ταύτην παρεκτρεπομένην, ἂν δὲν εἶνε ὡς ὑμεῖς, προσφιλὴς μου Ἐμμα, γυνὴ ἐνάρετος καὶ μὲ μεγάλην καρδίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

***

Εἰς τὸ προεξέχει:

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑ

ἀιήτημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Διήγημα

— Ἐχει χρυσοῦν καρδιά. Φαντάσου τί ἦτο ἡ Οὐρανία; μία πτωχὴ διδασκάλισσα: καὶ ὁμως ἅμα ἔμαθε ὅτι δυστυχῆς ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίᾳ ὑποφέρει, ἀμέσως ἔστειλε τὸν ἰδιαιτέρον ἰατρὸν του καὶ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ ὁ ἴδιος τὴν τροφήν καὶ τὰ φάρμακα.

— Ναι, μὰ ἡ Οὐρανία δὲν ἐδέχθη οὔτε τὰ φάρμακα οὔτε τὴν τροφήν καὶ ἀπέθανεν ἀφοῦ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἔφαγε τίποτε.

— Ἡ ἀσθένεια τὴν κατήντησε πεισματάρια.

— Ἡ πράξις ὁμως τοῦ κ. γραμματέως δὲν ἐμίκρανε διὰ τοῦτο ἀπεναντίας ὅλοι τὸν θαυμαζοῦν καὶ τὸν ἐπαινοῦν.

Τότε ἐπενέβην ἐγὼ.

— Ἄν ἐγνωρίζον τὴν ἀλήθειαν!! εἶπον... ἀκούσατε Ἐλαβε τὸ πτυχίον της κατὰ τὸ 1885 καὶ ὁ Σύλλογος τὴν ἐπεμψεν ὡς διδασκάλισσιν εἰς ἓν χωρίον τῆς Ἀνατολῆς.

— Τί πληξίς! ἔλεγε, βλέπουσα τὰς ξενοφώνους μαθητριάς της λαλοῦσας πρὸς αὐτὴν διὰ σχημάτων.

Ἐζη μόνη μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ μαθητικοῦ της βίου, ὅστις ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ τῆς ζωῆς της.

Μετὰ τῶν πλείστων συμμαθητριῶν της διετῆρει ἀλληλογραφίαν, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαί, θερμαὶ καὶ συνεχεῖς κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον, ἠραιώθησαν ἐπαισθητῶς κατὰ τὸ δεύτερον. «Συγγνώμην, Οὐρανία μου, ἂν δὲν σοῦ γράφω τακτικά, γνωρίζετε πόσας ἀσχολίας ἔχει κόρη μεμνηστευμένη, τῆς ὁποίας ὁ γάμος πλησίαζει», τῇ ἔγραφεν ἡ μία. «Πῶς φοβοῦμαι, Οὐρανία μου, μήπως πάρῃς λεξικὸ γιὰ νὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα μου: σὲ φαντάζομαι ὁμιλοῦσαν τὰ τουρκικὰ καὶ προφέρουσαν χονδροειδέστατα τὰς ἑλληνικὰς λέξεις καὶ τὸ χειρότερον στολισμένην Ἀνατολίτικα: ἐγὼ δὲν σ' ἔγραφα, διότι εἴμεθα στὰ λουτρά τῆς Προύσης, ὅπου ἐξετρελλάναμε τὸν κόσμον μὲ τὴν εὐθυμίαν μας: ἔγραφεν ἄλλη. Μόνη ἡ Οὐρανία εἰργάζετο ἐπὶ 10 ὥρας καὶ ὑπέφερε τὴν μοναξίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἡ νεότης της. Μίαν ἡμέραν ἐξῆλθεν εἰς περίπατον: ἡ φύσις ἦτο τόσον πλουσία καὶ μεγαλοπρεπής, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Οὐρανίαν διὰ τὴν μόνωσίν της.

Κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον παρετήρησε νέον φυσιογνωμίαν συμπαθοῦς, ὅστις ἔφερε πῖλον εὐρωπαϊκόν. Πῶς εἶχεν ἐπιθυμήσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδος της!

— Ἄς ἤμουνα 'στὸ Πέρα! ἔλεγε μελαγχολικῆ, νὰ ἔβλεπα τὰς χαριτωμένας βυζαντινάς, μὲ τὰ κομψὰ φορεματάκια των, νὰ ἔβλεπα τοὺς κυρίους μὲ τὰ καθαρὰ περιλαίμια των καὶ τοὺς πῖλους των. Ποιὸς θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ αἰσθανθῶ νοσταλγίαν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα;

Καὶ ἐγέλα μόνη της ἐκεῖνον τὸν γέλωτα, ὁ ὁποῖος δὲν εὗρίσκει ἠχώ εἰς φιλικὰ χεῖλη, τὸν γέλωτα τῆς μοναξίας. Ἀλλὰ τῶρα εἶχεν ἀπέναντί της ἀνθρωπον μὲ περιλαίμιον καὶ πῖλον: τί χαρὰ!!

Ἐπλησίασε μὲ θάρρος, τοῦ ὁποῦ τὴν ὑπαρξίν ἠγνοεῖ.

Ἐκεῖνος, ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐλκυόμενος αἰσθημάτων, τὴν ἐπλησίασεν ἐπίσης: τὴν ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς καὶ εἶπε:

— Δὲν εἴπτε ἡ διδασκάλισσα; Σὰς περιέμενα. Ποτὲ δὲν κατώρθωσα νὰ σὰς συναντήσω καὶ ὁμως ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχει ἓνα πλάσμα ἐκ τῆς πατρίδος μου, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει ὅ,τι ὑπέφερα ἐγὼ, μὲ ἀνεκούφιζε. Τί τὰ θέλετε, ὁ ἀνθρωπος εἶνε ἐγωιστής. Θέλει ὅταν εὐτυχῇ μόνος αὐτός νὰ εὐτυχῇ καὶ ὅταν ὑποφέρῃ ἀνακουφίζεται σκεπτόμενος ὅτι δὲν ὑποφέρει μόνος.

— Ποῖος εἴσθε;

— Ὁ διδάσκαλος.

— Ἀλήθεια; καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια ἐσκεπτόμην: ἔχαιρα ὅταν ἐφανταζόμην, ὅτι δὲν ἤμην μόνη, ὅτι καὶ εἰς ἄλλος ἀπεσπάρθη ἀπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀπὸ τῶν φίλων του.

Μόνον οἱ μακρὰν τῆς πατρίδος ζῶντες δύνανται νὰ ἐνοήσῃσι τὴν στοργήν, μετὰ τῆς ὁποίας ἔβλεπον ἀλλήλους οἱ δύο ἐξόριστοι. Ἦλθε τῶρα καὶ ἡ σειρά τῆς Οὐρανίας νὰ μὴ γράφῃ τακτικῶς εἰς τὰς φίλας της, ἦτο ἀπνηστολημένη.

— Ἐγὼ μισῶ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγ-